

Partea I

FRUMOASA ADORMITĂ

*Țineți minte că lucrurile cele mai frumoase
din lume sunt cele mai inutile.*
— John Ruskin, *Pietrele Veneției, I*

INFRACTOAREA

Îmbrăcatul era întotdeauna partea cea mai grea a după-amiezii.

Pe invitația la Vila Valentino se menționa *ținută semiformală*, dar partea cu *semi* era o capcană. Asemenea unei nopți în care nu mergeai la o petrecere, *semi* lăsa loc unui număr prea mare de posibilități. Era destul de rău pentru băieți, pentru care putea să-nsemne sacou și cravată (sau scăpau de cravată în cazul anumitor tipuri de gulere) ori ținută integral albă, fără sacou (însă numai în după-amiezile de vară), ori o diversitate de jachete, veste, fracuri sau pulovere drăguțe. În schimb, pentru fete, definiția cuvântului pur și simplu exploda, așa cum se întâmpla de obicei cu definițiile aici, în Orașul Noilor Frumuseți.

Tally aproape că prefera petrecerile formale cu papion alb sau negru. Hainele erau mai puțin confortabile, iar petrecerile nu erau distractive până când nu se îmbăta toată lumea, dar măcar nu trebuia să te gândești atâta la vestimentație.

— Semiformal, *semiformal*, spuse ea, uitându-se în dressing — banda electrică fâșâia înainte și înapoi, cu umerășele

agățate de ea legănându-se, încercând să țină pasul cu Tally căreia îi cădeau ochii la întâmplare când pe-o haină, când pe alta.

Da, cu siguranță, *semi* era un cuvânt aiurea.

— Dar măcar e un cuvânt? întrebă Tally cu voce tare. *Semi*?

Suna ciudat în gura ei — pe care și-o simțea teribil de uscată din pricina nopții anterioare.

— Doar jumătate dintr-un cuvânt, răspunse camera, probabil părându-i-se o replică isteasă.

— Trebuia să-mi închipui, murmură Tally.

Se prăbuși înapoi pe pat și se holbă în tavan, simțind cum camera amenință să se învârtă cu ea. Nu i se părea drept ca o jumătate de cuvânt să-i dea atâta de furcă.

— Fă-o să dispară, zise ea.

Camera înțelese greșit și închise ușa dressingului. Tally nu avu energia să-i explice că se referea la mahmureală, care se întindea în capul ei ca o pisică prea grasă, și ursuză, și moale, și care n-avea chef să se clinească de-acolo.

În noaptea care trecuse, ea și Peris merseseră împreună cu alții din grupul Infra să încerce noul patinoar plutitor, construit deasupra Stadionului Nefertiti. Stratul de gheață, susținut la înălțime de un sistem elevator, era suficient de subțire cât să vezi prin el, iar transparența lui era asigurată de un cârd de mici mașinării Zamboni de șlefuit gheața, care țâșneau printre patinatori ca niște insecte acvatice agitate. Focurile de artificii care explodau pe stadion, sub ei, făceau ca gheața să pară un soi de vitraliu schizoid care-și schimba culorile la câteva secunde.

Fuseseră obligați cu toții să poarte jachete de bungee, în caz că trecea cineva prin gheață. Desigur, nu pățise nimeni niciodată una ca asta, însă gândul că în orice clipă lumea putea să fie distrusă din pricina unei simple fisuri o făcu pe Tally să tot bea șampanie.

Zane, liderul grupului Infra, se plictisi și înclină o sticlă plină spre pojghița de gheață. Spuse că alcoolul are un punct de îngheț mai scăzut decât apa, așa că putea trimite pe cineva în zbor spre focurile de artificii. Dar nu turnă suficient alcool cât să o salveze pe Tally de mahmureală în dimineața asta.

Camera scoase un sunet special, care semnifica apelul unui alt tip din grupul Infra.

— Salut!

— Salut, Tally.

— Shay-la! strigă Tally luptându-se să se ridice într-un cot. Am nevoie de ajutor!

— Petrecerea? Știu.

— Oricum, care e treaba cu *semiformalul*?

Shay râse.

— Tally-wa, ești așa de dusă cu pluta! N-ai primit mesajul?

— Care mesaj?

— A fost trimis acum câteva ore.

Tally își privi inelul-interfață, care se afla încă pe măsuța de toaletă. Nu-l purta niciodată noaptea, un obicei de pe vremea când era urâtă și se strecura afară tot timpul. Stătea acolo, pulsând ușor, dat pe *silențios* pentru timpul de noapte.

— Oh, tocmai m-am trezit.

— Ei bine, uită de *semi*. Au schimbat tematica, trebuie să ne deghizăm. Avem nevoie de *costumații*!

Tally se uită la ceas: aproape cinci după-amiaza.

— Cum? În trei ore?

— Da, știu. Și eu sunt total derutată. E atât de neplăcut!
Pot să cobor la tine?

— Te rog.

— În cinci minute?

— Sigur. Adu micul dejun. Pa!

Tally își lăsă capul să cadă pe pernă. Acum patul se învârtea ca o placă de zbor, iar ziua, aflată abia la început, se și termina.

Își puse inelul-interfață și ascultă nervoasă mesajul în care se spunea că nimeni nu avea să fie primit în acea seară fără o costumație cu adevărat senzațională. Mai avea trei ore ca să găsească o deghizare adecvată, pe când toți ceilalți aveau un avans uriaș față de ea.

Uneori i se părea că să fie o *infractoare* adevărată se dovedise cu mult, mult mai simplu.

Shay aduse micul dejun: omlete cu homar, pâine prăjită, chiftele de cartofi, chiftele de porumb, struguri, briose cu ciocolată și Bloody Mary, adică mai multă mâncare decât putea să elimine un pachet de purgative calorice. Tava supraîncărcată se clătina în aer, suporturile de elevare tremurând ca niște copii în prima lor zi de școală.

— Hm, Shay, o să mergem deghizate în baloane sau ce?
Shay chicoti.

— Nu, dar nu mi s-a părut că ești în formă. Or, în seara asta chiar trebuie să fii senzațională. Tot grupul Infra vine să te voteze.

— Grozav, chiar că senzațională!

Tally oftă, ușurând tava de un Bloody Mary. Se încruntă după prima înghițitură.

— N-are suficientă sare.

— Nu e nicio problemă, spuse Shay curățând caviarul care decora o omletă și amestecându-l în pahar.

— Bleah, miroase-a pește!

— Caviarul e bun cu orice.

Shay mai luă o lingură de caviar și o vârî în gură, închizând ochii pentru a-l savura. Își răsuci inelul pentru a da drumul la muzică.

Tally înghiți și sorbi iar din Bloody Mary, ceea ce măcar opri camera din învârtit. Brișele cu ciocolată începeau să miroasă frumos. Apoi ar trece la chiftelele de cartofi. După care, omleta. Ar putea chiar încerca și caviarul. Micul dejun era masa la care Tally simțea nevoia să recupereze ce pierduse în vremurile de sălbăticie. Un mic dejun copios o făcea să simtă că deține controlul, ca și cum o furtună de arome ale orașului putea șterge lunile de fierturi și SpagBol.

Muzica era nouă și făcea ca inima să-i bată mai repede.

— Îți mulțumesc, Shay-la. Ești o salvatoare.

— N-ai pentru ce, Tally-wa.

— Așadar, unde-ai fost aseară?

Shay doar zâmbi, de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Ce? Alt tip?

Shay scutură din cap și-și flutură genele.

— Doar n-ai făcut iar o intervenție! exclamă Tally, iar Shay chicoti. Ba *ai făcut*. Știi că n-ai voie să faci asta mai mult de o dată pe săptămână. Ești de-a dreptul dusă cu capul!

— E-n regulă, Tally-wa. Doar ceva local.

— Unde?

Chipul lui Shay nu arăta diferit. Oare operația era ascunsă de pijama?

— Uită-te mai de-aproape!

Shay își flutură din nou genele lungi.

Tally se aplecă spre ea, uitându-se fix la ochii ei căprui perfecți, mari și presărați cu praf de nestemate, iar inima începu să-i bată și mai tare. La o lună după ce venise în Orașul Noilor Frumuseți, încă era uluită de ochii celorlalți frumoși. Erau atât de largi și de îmbietori, strălucind de curiozitate! Pupilele mari ale lui Shay păreau să murmure: *Te ascult. Mă fascinezi.* Reduceau lumea la Tally, singură în lumina curiozității lui Shay.

Era încă și mai ciudat în cazul lui Shay, pentru că Tally o cunoscuse în perioada ei de urătenie, înainte ca operațiile să o preschimbe astfel.

— Și mai de-aproape!

Tally inspiră pentru a se liniști, camera învârtindu-se din nou, dar în sensul bun. Făcu semn spre draperii să se deschidă mai mult și, în lumina soarelui, văzu noile adăugiri.

— O, te înfrumusețează!

Mai îndrăznețe decât celelalte implanturi sclipitoare, douăsprezece rubine minuscule înconjurau fiecare dintre pupilele lui Shay, aruncând irizații roșii asupra irisurilor ca smaraldul.

— Senzațional, ha?

— Da. Dar stai... Cele din stânga jos sunt diferite?

Tally își miși ochii și mai mult. Din fiecare ochi părea să lumineze un giuvaier, ca o micuță lumânare albă în profunzimile de cupru.

— Este ora cinci! spuse Shay. Pricepi?

Tally avu nevoie de o secundă ca să-și aducă aminte cum trebuia citit marele ceas din centrul orașului.

— Hm, dar asta înseamnă șapte. Cinci n-ar trebui să fie în *dreapta*?

Shay pufni.

— Merg în sensul invers acelor de ceasornic, prostuțo. Altfel, ar fi atât de plictisitor!

Pe Tally o bufni râsul.

— Stai puțin! Ai bijuterii în ochi? Care arată ora? Și merg în *sensul invers acelor de ceasornic*? Nu crezi că *exagerezi*, Shay?

Tally regretă imediat ce spusese. Expresia așternută pe chipul lui Shay era tragică, alungând strălucirea de dinainte. Părea gata să plângă, doar că n-avea nevoie de ochi umflați și nas roșu. Noile intervenții chirurgicale erau întotdeauna un subiect delicat, aproape ca o nouă coafură.

— Nu-ți place! o acuză Shay încetișor.

— Ba sigur că-mi place! Cum am spus, te înfrumusețează *cu adevărat*.

— Serios?

— Da. Și e *bine* că merg în sens invers.

Lui Shay îi reveni zâmbetul, iar Tally oftă ușurată, încă nevenindu-i să creadă. Era genul de greșeală pe care doar noile frumuseți o făceau, iar ea făcuse operația cu o lună înainte. De ce continua să spună lucruri greșite? Dacă făcea un asemenea

comentariu în seara asta, unul dintre Infra putea să voteze contra ei. Era suficient un vot ca să fii eliminat.

Și apoi ar rămâne singură, aproape la fel ca atunci când era fugară.

Shay spuse:

— Poate-ar trebui să ne costumăm în turnuri cu ceas în seara asta, în onoarea noilor mei ochi.

Tally râse, dându-și seama că gluma asta jalnică însemna că era iertată. Ea și Shay trecuseră prin multe împreună, la urma urmelor.

— Ai vorbit cu Peris și Fausto?

Shay încuviință.

— Au spus că ar trebui să ne costumăm cu toții în răufăcători. Au deja o idee, dar este secret.

— Ce aiurea! De parcă *ei* ar fi niște tipi prea duri! Tot ce-au făcut în perioada lor de urăți a fost să se strecoare afară și poate să traverseze râul de câteva ori. Nici măcar n-au ajuns vreodată în Ținutul de Fum.

Cântecul se termină chiar atunci, iar ultimele cuvinte ale lui Tally căzură în tăcerea deplină. Se gândi ce-ar fi putut să adauge, dar conversația se stinse, asemenea unui foc de artificii pe un cer întunecat. Următorul cântec păru să înceapă foarte târziu.

Când, în sfârșit, muzica se auzi din nou, Tally se simți ușurată și spuse:

— Costumele pentru Infra n-ar trebui să fie o treabă complicată, Shay-la. Doar suntem cele mai mari infractoare din oraș.

Timp de ceasuri, Shay și Tally îi cerură costumații spărturii — pe post de dressing — din perete și le probară. Se gândiră la bandiți, dar nu știau cum arătau aceștia cu adevărat — în toate filmele vechi cu bandiți, văzute pe ecranul din perete, băieții răi nu arătau a Infra, doar a retardați. Pirații erau îmbrăcați mult mai bine, dar Shay nu voia să poarte un petic peste unul dintre ochii ei înfrumusețați. Să meargă deghizate în vânători era o altă idee, dar spărtura din perete avea ceva contra armelor, chiar și a celor false. Tally se gândi la dictatori faimoși din istorie, dar majoritatea fuseseră bărbați și, mai mult, lipsiți de orice simț al modei.

— Poate-ar trebui să ne costumăm în locuitori ai Ruginelor Ruginite! spuse Shay. La școală ei erau întotdeauna cei răi.

— Dar în mare arată ca noi, mă gândesc. Doar că sunt urâți.

— Nu știu... Am putea să tăiem niște copaci sau să dăm foc la petrol ori așa ceva.

Tally râse.

— E vorba de o costumație, Shay-la, nu de un stil de viață.

Shay își desfăcu brațele și adăugă, încercând să facă senzație:

— Am putea să fumăm. Sau să conducem mașini.

Dar spărtura din perete nu le dădea țigări sau mașini.

Totuși, era amuzant să-și petreacă timpul cu Shay și să probeze haine, apoi să pufnească și să chicotească, aruncându-le înapoi în reciclator. Tally adora să vadă cum îi stătea în haine noi, chiar și aiurite. O parte din ea încă-și amintea de vremurile de dinainte, când era dureros să se privească în